

MØRKET voksede, og Regnen varede ved. En Dag i Begyndelsen af December faldt den første Sne. Den hvirvlede ned fra en sodet Himmel og smeltede øjeblikkelig i Gadernes Søle. Men ovenpaa de udspændte Paraplyer, paa Hatteskygger og i Damekjolernes Folder blev de hvide Dun liggende, og mere behøvedes ikke for at sætte Folk i godt Humør. Fra Kongens Nytorv til Raadhuspladsen udfoldede der sig i den lille halve Time, Vejret varede, den lystigste Karnevalsstemning.

Alle var med eet bleven Børn. Man raabte højt til hinanden over Gaden, lo til Folk, man slet ikke kendte. Og de, der var bleven stærkest tildænget, følte dette som en personlig Begunstigelse og bar deres Snevams med stolt fornøjelse Mine.

Umiddelbart før Sneen begyndte at falde, havde Mads Vestrup forladt sin lille Stue i Knabrostræde for at besøge Frøken Susse Frederiksen, Varietesangerinden, der endnu laa paa Hospitalet efter sit Selymordsforsøg. Hvid fra Pulden af sin forhistoriske Kasket til de tomme høje Støvlesaaler kom han gaaende over Nytorv og vakte overalt megen Opsigt.